

Poezia inocenței

De la o vreme încoace, Teatrul Tineretului tinde să redevină ceea ce era odată: un punct de atracție pentru tinenii actori, un loc în care aceștia să-și poată desăvârși pregătirea profesională sub îndrumarea unor regi-zori de ținută ca Vlad Mugur, Alexandru Dabija sau a mai tânărului lor confrate, Vlad Massaci.

Romantșioșii poartă însemnul acestei dorințe de revigorare a unei instituții, nu mai bogată decât altele, dar care vrea cu încredințare să-și găsească rostul printre teatrele românești de elită. În același timp este, poate, cea mai rotundă, cea mai emoționantă și cea mai matură creație de până acum a lui Vlad Massaci. Reușit, mai ales datorită simplității discursului scenic, spectacolul încântă și descântă în același timp, asemeni unui joc dintr-o adolescență pierdută și recuperată.

Fără decor - doar două ziduri de lumină (ingenios „construite” cu ajutorul reflectoarelor) ce despart proprietățile celor doi vecini cărcotași (în fond, buni prieteni) precum și sufletele naivilor lor fii ce-și hrănesc iubirea din romane -, trama se întrupează numai prin jocul actorilor. Ușoară și totuși grea încercare, dacă punem la socoteală faptul că piesa e scrisă în versuri și acestea presupun o anume rostire și o mișcare adecvată. În plus, chiar dacă la prima vedere aduce mai degrabă cu o farsă, **Romantșioșii** poartă în sine acea dulce-amară ironie la adresa tinerilor prea visători, care, dacă este atent speculată, poate da la iveală un spectacol de tot hazul. Lucru care se și întâmplă. Astfel, din nimic pare că se ivește un întreg univers, în care freamțul celei dintâi iubiri se confundă ușor cu spaima teribilă că aceasta nu se va putea împlini vreodată din cauza unor părinți despotici, certați „întocmai” ca-n povestea lui Romeo și a Julietei.

Este atâta naivă feroare în interpretarea celor doi protagoniști, Gabriela Crișu (Sylveta) și Bogdan Talașman (Percinet), nicidecum cabotini, care-și conduc personajele pe firul unei comedii discrete, nealterată de nici o exagerare, încât trăirile și zbaterile lor, desprinse din filele cărților citite, ne amuză, dar ne și emoționează. Alături de ei, Tudor Tăbăcaru și Ovidiu Crișan fac față cu aplomb, cu multă bonomie și cu suficient haz per-

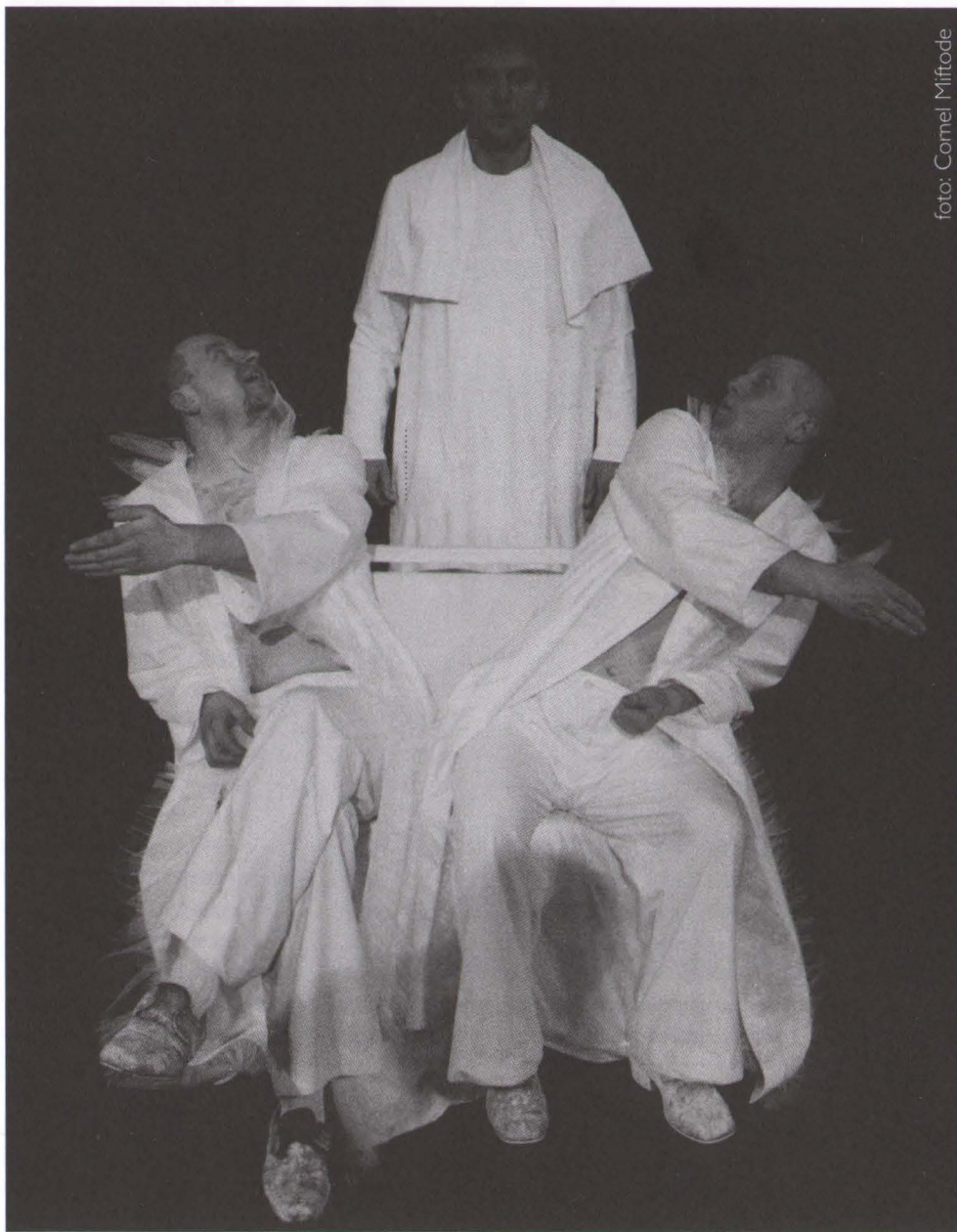

foto: Cornel Miftode

sonajelor încredințate - doi tați care mai mult din dorința de a se înveseli pun la cale (cam pe ocolite) nunta copiilor lor, dându-le satisfacția de a trăi „de-adevăratelea” o întâmplare eroică: răpirea și recuperarea prin luptă pe viață și pe moarte a logodnicei.

Corect, cu un anume firesc, dar nu scânteietor, Victor Giurescu (Straforel) întruchipează un maestru de ceremonii simpatic și plin de vervă.

Un spectacol construit cu migală, asemeni unei dantelării fine, în care

nimic nu prisosește și nimic nu lipsește și care ne amintește de poezia unei inocențe pierdute.

Marinela Tepuș

ROMANȚIOȘII de Edmond Rostand. Traducerea: Mircea Dem. Rădulescu • **TEATRUL TINERETULUI** din PIATRA NEAMȚ • Data reprezentației: 21 februarie 1999 • Regia: Vlad Massaci • Scenografia: Oana Botez • Coloana sonoră: Cristian Juncu • Coregrafia: Mălina Andrei • Distribuția: Gabriela Crișu (Sylveta), Bogdan Talașman (Percinet), Victor Giurescu (Straforel), Tudor Tăbăcaru (Bergamin), Ovidiu Crișan (Pasquinot), Dan C. Grigoraș (Blaise), Alexandru Antoniu, Smaranda Astanei, Daniel Beșleagă, Dan Burghilea, Roxana Frunză, Dorina Maria Haranguș, Olimpia Mălăi, Pompiliu Ștefan (Asistenții lui Straforel).